LLEVOR

REVISTA QUINZENAL

Any I. Nombre 4

SUSCRIPCIÓ

Trimestre . . . . . Ptas. 1'00
Un nombre. . . . . » 0'20

DIRECCIÓ
CARRER D'EN PRIM, 98

Granollers 16 Agost de 1908

Llevor, 16/8/1908, p. 1 / Col·lecció de premsa i butlletins / Arxiu Municipal de Granollers

Llevor, 16/8/1908, p. 2 / Col·lecció de premsa i butlletins / Arxiu Municipal de Granollers

ANY I. GRANOLLERS 16 AGOST 1908. NOM. 4.

LLEVOR

Revista quinzenal

Director: A. Verdú, Carrer d'en Prim, 98

P. BERARD

Navegació aérea

Son de tanta importancia'ls trevalls portats á cap, pera'ls qui á tant interessant avuy, com útil ha de ser en l'esdevenir, sistema de locomoció que encara que de volada, volem parlar d'aquesta cuestió, que al present, á tants y tants cervells te captius.

Segons totas las probabilitats, se camina á pas de gegant á la definitiva consecució del fins fa poch problema, per medi de la avició, ó en termes mes adecuats Avegació.

La activitat que segue y la fé posada en aytal lluyta, son en extrem precursoras del éxit mes afalagador, no passant día sens que'l telegraf deixi de trasmetrer als cuatre vents novas sensacionals donant compte de provas efectuadas, quins resultats son mes que una mera esperansa, son una riallera realitat.

La conquista del ayre, ja no's creu viable am globos dirigibles puig que totas las il-lusions posadas en aquesta classe d'aparells s' han desvanescut per complert, ja que si be en casi totas las provas, en temps de bonansa, han semblat donar bon resultat, tots ells han fet mala fi, á causa de que per sa llaugeresa y embolum, son de difícil domini y á certa corrent d'aire quedan á mercés del vent, quin els fa anar com una fulla d'arbre.

Exemples: el francés *Patrie,* l'anglés *Nulli segundus,* y mes recentment l'alemany *Zeppelin,* am tot y semblar que am aquest darrer ja estava resolt del tot el problema.

En Santos Dumont, que fou el primer que semblava triomfar am els globos, comprenent son error, esmersa ara son talent am la avegació, lo que es una prova de pes de la inutilitat d'aytals artefactes.

Fins fa poch, tots los inventors d'aparells d'avegació; abcecats encara, procuraban resoldre'l problema per medi de lo menys pesat que l'ayre, trobantse am los mateixos inconvenients que's trovaban am els globos, puig si be en las provas s'hi notava un avens remarcable á causa de sa lleugeresa, se trovaban am los mateixos inconvenients que am los globos, fent aixó que obrissin los ulls á la realitat y s'encaminessin pe'l camí de lo natural ó sía lo mes pesat que l'ayre.

A partir d'aquest moment tot ha cambiat y es tanta la energía esmersada, que ja, com apuntaba al principi, se pot donar per resolt el problema.

El primer d'obtindre un assenyalat triomf am aquest sistema, ha sigut Mr. Farman am son *Aeropla,* de tal manera, que després de guanyar un premi á París, l'altre día, ab son aparell y á Bélgique, recorregué una tirada de 1240 metres, conduint á un viatjer am tot y esser construit pera sols portar á son inventor.

Mes ultimament entre molts y molts, els qui s'han fet un nom han sigut els germans Wright, dels Estats Units d'América.

Llevor, 16/8/1908, p. 3 / Col·lecció de premsa i butlletins / Arxiu Municipal de Granollers

Dits germans, després d'efectuar proves en son país am lo seu aparell volador, donantlos un resultat superador á tota esperansa, gelosos sens dupte del éxit obtingut per M. Farman, se dirigeixen á París, pera demostrar á la Europa que'n América, s'ocupan am tant ó mes éxit de tant trascendental problema, am la particularitat de que tot per enter, fins el motor es construit per sas propias mans.

Son tants y tants el talents esmersats en l' estudi de l'avegació, que pera donar compte de totas las provas efectuadas fora tasca llarga, com ho es la varietat de noms donats per sos inventors als diversos aparells.

Triplans, Biplans, Aeroplans, Heliocopters y *Monoplans*, forman legió.

El triomf definitiu el día que resolguin del tot el problema, compenetrantse de que lo que 'ls ha de conduir á la definitiva y absoluta victoria son els propulsors, es de l'ultim, es á dir, del *Monopla.*

Per final y pera no allargar mes aquesta telegráfica resenya, y com á prova de que mes ilusions (aixís algú podrá créureho) son realitats, ja'ls goberns d'Allemanya, Anglaterra y Estats Units entre altres, se preocupan de la cuestió y estudian la manera mes factible pera construir una escuadra aérea, dant per resultat el día que aixó siga un fet, que podrá darse per definitivament morta á la per tots conceptes aborrible guerra.

Un altre fet que corrobora mos obtimismes, es el de que en aquesta última nació ja hi ha qui trevalla pera construir una companyía de Navegacio Aérea, no sols pera transportar per els aires á passatjers, sino també, y aixó es important, pera'l transport de mercaderies.

Resultat, que lo que ahir era considerat com un impossible, ho estem ja tocant, no essent aventurat profetisar que á final d'any, y potser molt ans d'arribarhi, veurem crehuar l'espay per aquets grans aucells que han d'imprimir nova vitalitat á la vida dels pobles, portant al ensemps la pau arreu de la terra.

BOLVA

La Nina

Davant meu, en el compartiment del tren exprés, que anava lluny, mes lluny de França, hi seia una nina. Una nina de carn y ossos. Al entrar no l'havía vista, atrafegat com anava ab maletas y paqnets ja tot en ordre y quan el tren volaba, la vaig veure y poguí contemplarla á pler.

Duia un guarda-polç de seda clara ab grossos botons negres, una corbata monumental, esfereidora, tota vermella, senzillament llaçada.

Un vel gris li enfosquía'ls cabells rossos, enquadrant son rostre fi, que apareixía indecís al fons de les gasses volejantes. Semblava una *poupée* d'aquelles que surten al teatre fent monades; d'aquelles qne semblen nines de debó, nines qui de sobte se son fetes grans y qui, animantse, de sobte se sonfetes donas. Els seus ullaços, sobre tot, eren vers ulls de nina, de nina viventa.

Y jo me la mirava.

Primer vaig mirarla ab curiositat, ab aquella íntima complascencia que sentim al contemplar una cosa bella. Després, poc á poc, vaig quedarme embadalit, com encantat. La veia y no la veia. La mirava ab ulls clars y buits que posem quan, tot mirant una cosa, pensem en una altre. Jo no hi pensava en els ullaços d'aquella nina encare que ells fossin la causa única de tot lo que jo pensava.

Jo anava pensant aixó:

¿Qui deu esser aquesta nina? ¿Ont deu anar? ¿La seva arribada, l'espera algú? ¿Un sol ó be molts braços; vint, trenta, quaranta? ¿Serán dos llabis ó serán mil llabis els qui se la menjarán á petons? ¿Y ella qué dirá, que fará ella?

¿Quína mena de veu deu esser la seva veu y qué deu dir quan parla?

Després anava jo pensant, confosament en

Llevor, 16/8/1908, p. 4 / Col·lecció de premsa i butlletins / Arxiu Municipal de Granollers

una humanitat futura, nova. En una humanitat clara.

Temps á venir, se coneixerán mellor els homes, uns als altres? El jorn arribará en que sabrem capir la fórmula precisa d'ingenuitat y de veritat que durem escrita al front, escrita als ulls, escrita als llabis? Y ens coneixerem tots ben be ab sols esguardarnos? Y fins els qui no'ns haurem vist may, ens coneixerem també mercés an aquella sinceritat que posarem en escrits, que posarem en retrats, que posarem en paraules; tot lo qual veurem y oirem sense mourens de casa? Sí, un jorn vindrá en que'ns coneixerem tots en el mon, absoluta ment tots els uns als altres.

Quin jorn de gloria será aquell! Com aleshores podrem ajuntarnos els qui siguem bessons; bessons de cor, bessons d'ánima! Y quines sardones y quines dances! Y quins besos folls y quines cantades!

La nina ha mitj-rigut y m'ha mirat irónicament ab els seus ullaços. M'havien caigut els guants y'l billet y un mocador y una cartera. Tòt era á terra, y jo ab els peus tot ho aixafava. Y'ls meus ulls encantats, clars y buits, no havien vist res. Els meus ulls somniaven.

La nina, al despertarme jo, va mossegarse els llavis.

¿Per qué no reya sorollosament? ¿Per qué no parlava?

═

Era arribat á lloc. Vaig saludar. vaig baixar del tren y el tren se posá en marxa.

La nina deu esser molt lluny, mes jo encara els veig aquells ullaços y aquella mitja rialla.

Y encare'n sento anyorança d'aquella vez que no he sentida, que sols he endevinada.

Si jo li hagés dit quelcom... si jo li hagués demanat, exigit una, dues paraules...!

Oh! no! Que això n's fa! A les nines assegudes enfront nostre, quan anem en el vagó d'un tren exprés, no res se'ls hi demana. Que elles ja fan be prou si'ns miren ab llurs misteriosos ulls. Potser encare es millor que uo enrahonin.

Car si jo, pera saber qui era y com era, qué sentía y com pensava, si jo pera coneixer els seus amors y les seves penes, els seus anyoramens y les seves esperances li hagués gosat dir á la meva nina:

—Oh, nina; parla!

N'estic segur, m'hauría contestat irónicament, ab veu burleta:

—Per qué... si no'n tinc ganas?...

TRADUCCIÓN DE V.

El juez astuto

Debía un comerciante viajar por tierras lejanas, y confió á un su amigo derviche un talego lleno de dinero para que, durante su ausencia, lo guardara. Volvió al cabo de un año el comerciante y pidió á su amigo la devolución del talego. Pero el derviche trapacero, asegurando que nada le había entregado, negóse á devolverlo.

Ante abuso tal de confianza, echó el comerciante las muelas por la boca, y lo puso en conocimiento del cadí. Contestóle el juez:

—Buen hombre, eres más honrado que listo. No debías fiarte tan ciegamente de una persona cuya fidelidad ignorabas. No habiendo testigos, muy difícil será, tratándose de ese taimado, lograr la devolución de tu fortuna. No obstante, haré cuanto pueda en obsequio tuyo. Habla con él otra vez y amigablemente y sin que vislumbre que estoy del asunto enterado, y vuelve mañana á esta misma hora.

Fuése el comerciante á casa del derviche y en vez del talego obtuvo una sarta de injurias. Hallábanse todavía disputando, cuando vino el criado del cadí, con recado de éste para el derviche. Visitó el derviche al cadí, y recibióle el juez con cara de pascua, condújole á su mejor habitación, agasajándole como si se tratara del personaje más importante de la ciudad. Le

Llevor, 16/8/1908, p. 5 / Col·lecció de premsa i butlletins / Arxiu Municipal de Granollers

habló de varias cosas y, para atraérsele, en el curso de la conversación, hizo un cabal elogio de la nobleza de alma, del talento y sabiduría del derviche. Y el cadí añadió:

—¡Oh, honrado derviche! te he mandado llamar para demostrarte el buen concepto que me mereces y lo mucho que te aprecio. Necesito viajar, y mi viaje será de algunos meses. Para guarda de mis tesoros, mis esclavos no me inspiran confianza alguna y he pensado confiarlos al hombre que en la ciudad goza fama de más honrado. Si no te ha de causar molestia ni perjuicio, mañana por la noche te mandaré mis tesoros. Como puedes suponer, asunto de tal naturaleza exige mucha discreción, y por eso, los recibirás por medio de mi esclavo más fiel en forma de dádiva.

Plácida satisfacción expresó el semblante del derviche; hizo numerosas reverencias, y en frases escogidas, dijo que velaría constantemente por los tesoros confiados. Al marcharse, como si ya hubiese engañado al juez, saludó reventando de alegría.

A la mañana siguiente, volvió el comerciante á casa del cadí y le expuso como el derviche se emperraba en la negativa.

—Vuelve otra vez á verle—contestó el cadí —y de persistir negando, amenázale en que lo vas á denunciar. Supongo que no tendrás necesidad de repetírselo dos veces.

De nuevo el comerciante exigió al derviche la devolución del talego, y ahora lo amenazó con acusarle ante el cadí. Oir el derviche el nombre del cadí, cuya confianza por nada del mundo quería perder, y en cuyos tesoros tenía puestas sus miras, le devolvió al momento el talego.

—¡Ah, amigo mío!—dijo riendo el derviche —por qué has de ir á contarlo al cadí? Estando en mis manos no habías de temer por tu fortuna. Ha sido una broma mía para ver como te la tomabas.

De buena fé el comerciante así lo creyó y fuése á casa del cadí para darle las gracias por el éxito de su valiosa intervención.

Vino, en tanto, la noche, y el derviche esperaba los prometidos tesoros; pero la noche transcurrió sin que se presentara el criado del cadí con lo que debía aparentar secreto regalo. Eterno le pareció el tiempo y al apuntar el nuevo día, se presentó en casa del juez.

—Sólo vengo—dijo el derviche—para que se me diga porque el señor juez no ha enviado su criado.

—Porque—contestó el cadí—por un honrado comerciante he sabido que eres un bribón, y teme el castigo que te impondré si otra vez abusas de la buena fé de los demás.

Saludó el derviche con reverencia de humildad y silenciosamente desapareció de la presencia del cadí.

D. Daví y Güell

LA FIRA

Clar y hermós día Deu nos envía:
obriu las portas bons botiguers;
que ja'ls pagesos de la masía
obran las portas ab alegría.
perque es la fira de Granollers.

Restaurants, fondas, ompliu las ollas,
que avuy se poden guanyar diners;
dels vehins pobles venen grans collas,
perque ja saben que no hi ha embrollas
dintre la fira de Granollers.

Cafés, tabernas, ab energía
preparéu taulas y obriu cellers;
que'ls raigs encesos que'l sol envía
farán que beguin ab demasía
els de la fira de Granollers.

Ja de la vila las carreteras

Llevor, 16/8/1908, p. 6 / Col·lecció de premsa i butlletins / Arxiu Municipal de Granollers

son invadidas pels forasters;
carros, tartanas y jardineras,
que corrent lluitan per ser primeras
entre la fira de Granollers.

Hereus y jovas, galants y ninas,
richs propietaris, bons masovers;
nobles, gitanos, senyoras finas;
sombreros, gorras y barretinas
uneix la fira de Granollers.

Eugas y burros, bous y badellas,
tocinos, cabras y braus corcers;
ánechs, gallinas, conills y ovellas,
de totas rassas, jovens y vellas,
omplan la fira de Granollers.

Timbals, guitarras, flautas trompetas,
balas y ninas, bons moneders;
brassalets, vanos, anells, pintetas,
agullas bonas y arracadetas
hi ha en la fira de Granollers.

Sabrosas fruitas las verduleras
tenen á plassa pels llaminers;
melons y sindrias, pressechs, cireras,
rahims y taronjas, pomas y peras;
tot per la fira de Granollers.

Quina gatzara, sembla mentida,
plenas las plassas, plens els carrers;
la gent de la vila pren nova vida
vejent la patria tan embellida
per la gran fira de Granollers.

La tarde arriva, sona l'orquesta,
joves y noyas, marits, mullers,
hereus, pubillas, vells blanchs de testa
saltan y ballan per fi de festa
per ser la fira de Granollers.

El ball acaba; l'amor comensa;
las solteretas buscan solters;
promesa troba qui no s'ho pensa.
Molts matrimonis deuhen naixensa
á aquesta fira de Granollers.

La fira minva, la nit s'acosta;
enganxeu prompte bons arriers;
gent de la serra, del pla y la costa,
plens d'alegría cridem á posta:
¡visca la fira de Granollers!

WAGBERT M.ª BORIS

Brots d'historie

Fullejant un die un vell llibre francés, vareix trovar'hi aquest diálec, i com sía que'm sembla útil, no he pogut per menys que traduirlo, exposantlo am un petit comentari de ma part, á la consideració de nostres lleixidors. El fet passá en les montanyes del Caucas, en époque's en que'l poder per lo absolut ho era tot, per considerarse com á semideus els qui'ns cenyien corone.

Els protagonistes ne son el renombrat Em-

Llevor, 16/8/1908, p. 7 / Col·lecció de premsa i butlletins / Arxiu Municipal de Granollers

perador Alexandre i un obscur habitant d'aquelles feréstegues montanyes.

Era un cert die'n que l'Emperador Alexandre es trovaba caçant pels encontorns del Caucas, cuant de sopte s'aixecá una tempesta tant violenta, que dispersá á tots els oficials de la seva comitiva. Anava, doncs, sol, errant, caminant á la ventura, cuant de sobte, am grant alegría de sa part ovirá una cova, aont un vell que's trovaba allí côent algunas herbes, el rebé am semblant seré i maneras tranquiles i reparant que estaba am grant acalorament li'n presentá aigua i llet.

—Aquí vos presento'ls únics licors que ting i puc, per lo tant oferirvos—li digué—esculliu.

El Princep refrescá, aceptant lo que bonament se li ofería i mirant á son hoste am certa sorpresa.

—Sembla—digué—que no sabeu á qui teniu l'honor de rebrer.

—No—va dir el vell—pró fa mal temps, vos veig cansat y perdut de camí, ma vivenda vos ofereix hostatje y os podeu aprofitar d'ell sense que necessari'n siga de que jo sapie vostre nom.

—Es á dir, que ni'l nom d'Alexandre ha arrivat fins á vos?

—No. ¿I qui es aquest Alexandre? ¿Qué ha fet?

—¿Qué ha fet? Ha conquistat l'Áfrique, ha destronat al que deien era rei dels reis, ha sotmés.....

—'M temo, pro molt—digué'l vell, apropantse envers á la porta de la cova—que aquesta pluja torrencial no fassi á bocins les hortalisses que fa poc temps tinc sembrades.

—Hauriau, per cert—va dir el Princep—de posar quelcom mes d'atenció á un rei de qui sou súbdit.

—¡Súbdit!—digué somrient el filosof solitari.

—Sí—replicá Alexandre—doncs que acabo de sotmetrer aquestes terres que pertanyien á Dario; de modo, doncs, que os troveu dins mos dominis, i encare mes; sapigueu que qui vos parla es el propi Alexandre.

—Vos sou aquest Alexandre—va dir el vell posant sobre una tauleta las herbes que ja semblaven prou cuites—m'en alegro molt... ¿voleu tastar d'aquest poti-poti?

Alexandre s'aixecá, doná alguns passos com un home que no sab quin terreno trepitje. Per fi's tranquílisá i digué al vell am molte dolcesa:

—Voldrie jo que'm fessi'ho sabedor de quin modo he pogut mereixe'm el dispreci am que 'm tracteu?

Respongué'l vell filosof:

—M'acuseu injustament, i vos enganyeu com tots aquells que volen que tot lo que concerneix a n'ells sigut tant interessant pe'ls altres com per ells mateixos. ¿Qué m'importa que Alexandre á qui no conec siga vencedor de Dario, qui tampoc sé qui es? ¿Per quina raó voleu que presti mes atenció á vostres conquestes que res de prófit me porten, que á mas llegums que son mon sosten? Era mon deber oferirvos tot lo que podie útil servos, ho he fet, no estic obligat á mes, ni soc vostre subdit, doncs no necessito de vos. Els homens que'n societat viuen, deuen obehirvos, com á Princep que'm sa autoritat els protegeix y defensa ses cabals y persones; pro jo, que no tinc mes casa que aquesta cova, ni mes hisenda que la terra que he cultivat i que la volteja, no regonec mes sobirans que'ls elements. Vos heu trobat aquí un assil que segurament jamai aniré jo á cercar en vostra casa. Am tot, com cap mal m'heu fet, no puc despreciarvos; ni dec estimarvos, doncs, com ja os tinc dit, no vos conec.

La lliçó no te desperdici ja que aquest diálech, segons mon lleal saber i entendrer ens demostra am claretat, tanta, que fins un cec ho veu, que per poderós que un se trovi ó crega trovarse, siga en poder ó sabiduríe, no deu fer petulencie ni erigirse en pregoner de sa sabiesa ni de ses hassanyes ó lo qu'ell crega que ho son, havent de tenir sempre en compte que lo que mes ens poden semblar á nosaltres glories que enlluernin á nostres consemblans, poden resultar prejudicis que'ns rebaixin devant del concepte públic ó cuant menys ens ho rebin am marcade indiferencie.

Llevor, 16/8/1908, p. 8 / Col·lecció de premsa i butlletins / Arxiu Municipal de Granollers

També'ns ensenya, que la casualitat, á voltes, ens porte á rebrer lliçons de persones de condició humil, quines, per trovarse desenganyades, am sa experiencie son profontment coneixedores del mon, i que per aital cause se troben á cubert de tota altivese i passió malsane i que per créureles inferiors á nosaltres, mirem am despreci i de lluny, no podentlas sufrir en nostres converses, per creurens rebaixats escoltantlos, sens altre raó qu'ho aboni, que nostre orgull inflats de nostre saber i per lo tant creientnos sers superiors en tot, lo cual no vol pas dir que ho siguem, ja que si be es mire, els verdaders homens de Geni, son humils per temperament, i no preocupantse d'altre cose que de ses estudis pe'l be que reportar poden á l'humanitat, deixant, per lo tant, á les mitjenies envejoses de tote fama sólidament cimentade, la gloria de creureus supershomens, no essent mes que uns pobres-homens sent sos saber sols vent, i á quins la fatuositat no deixe veurer ni entendrer la realitat, tenintse la seguretat que'l die que despertin i's trovin care á care, enfront d'ella, caurán del burro en que fan vie pe'ls viaranys de ses il-lusions, i, boi resant el mea culpa, tot l'orgull que coven se tornará humiltat i franquesa i's colocarán á nivell no volguent sobreixir ni un centímetre mes d'aont alcansin, no despreciant als qui, per humils que's mostrin, poden darlos lliçons com la que done'l vell filosof á l'Emperador Alexandre.

Tot lo ans dit crec jo que signifique el traduit diálec, i per ço es que ho trovo en extrem profitós:

En primer lloc, pe'ls quins enlluernats de petulancie en son tivats d'ells mateixos, perqne s'esmenin ó del contrari se'ls hi apliqui la lliçó. Segonament, pels quins despullats d'orgull no senten enveja de ningú, perque's lliurin de la tentació de deixar d'esser tal com son, pensant que poden caurer en gran ridiculesa. Ultimament, per fer compendrer als uns i als altres, que moltes vegades no tot lo que'ns he semblan desprecis ó indiferencies á nostres merits ó persones, son tals, sino, casi sempre, son visions de nostre orgull que'n fa creurer que qui no pensa com nosaltres ó no'ns admira, res val, no volguent tenir en compte que á voltes tot lo nostre saber se reduix á un castell de cartes que una sola bufade d'indiferencie tire per terre, fent aixó que siguem la rialle de tothom sens distinció d' estaments ni de classes.

GLEVA

NOVES

Fem present á tots aquells que se suscriguin pera mitj any an aquesta *Revista*, que se'ls regalará el drama en quatre actes *El Majordom*, del novell literat en Francesch Bassas y Palaus, el qual autor es de tots conegut y aplaudit.

* * *

Aquest mes es de calor, de banys y de ventalls; per consegüent, las festas Majors se repeteixen quotidianament com per exemple La Garriga, Canovellas y Parets, Cardedeu, Mollet, Badalona, etc., pera lo tant els balls se repeteixen fins al infinit; aixís es que no pot haverhi una festa complerta sense ballades.

Tots els oficis y totes les misses cantades deixarán una festa freda, si no hi ha lo ball corresponent, perque los catalans som per essencia balladors; contradicció que podrá explicar qui vulgui, empró qu'es evident, puig que al nostre entendrer ho som en excés.

No hi ha dubte que lo ball ha existit, existeix y existirá, aixís es natural que un poble expressi sa satisfacció en una festivitat per medi del ball; res mes bonich y alegre que un

Llevor, 16/8/1908, p. 9 / Col·lecció de premsa i butlletins / Arxiu Municipal de Granollers

veritable ball, com res mes bonich que les volades del aucell per la serra y ses cantarelles en el brancatge.

Y essent les ballades una necessitat, no es d'extranyar que en cada poble dels ja nomenats, revesteixi un carácter propi y adecuat á son temperament y á las circonstancies an que viu; generalment, quasi be en tots, lo ball es un medi d'expansió, oblit momentani de les tristors de la vida.

No hi ha mes que veurer los balls originals de totes les regions, en tots els paíssos del mon, per tot arreu es lo mateix, signe d'alegría y d'esbarjo.

Homes y dones giravoltan y saltan al compás de la música. La passió, l'amor n'es un incentiu poderós, mes sens qu'arribi la voluptuositat del contacte, á cerne una excitació perillosa.

Quí podría compendrer, si no ho vejés tots els dies, que un pare deixi á una filla en brassos de un jove que á voltes no coneix pera que se l'emporti fent los giravols d'un vals ó acompanyant lo cos á la lasciva cadencia de una habanera?

Y pera que tot siga irracional y dolent, se respira una atmósfera viciada y gastada, pera la gentada que se apila als envelats y locals de ball, els llums, la pols, volent fins l'absurde de que tals diversions se verifiquin precisament, en aquellas hores que's necessita pera'l descans.

Per això deyam al comensar que creyem, y al créureho ho sentim, que'ls catalans siguem balladors en excés, entenguis en aqueixos balls d'envelat, ahont mares honestas, conduhiexen ignocentment á les seves filles y les contemplan en brassos d'un tronera quan las veuhen ó be s'hi adormen.

Per xo un poble que ab afany trevalla; un día demunt l'herba, obehint á un impuls innat en l'home, expressi lo goíg y alegría saltant mes ó menys acompassadament ó que á la plassa un día de gatsara y bulliment posi son cos en l'armonía ab lo content general ballant fins á perdre l'alé, res te de criticable baix cap concepte.

En los demés cassos es quasi be sempre lo ball, ademés de ridícol en extrem, inconvenient, gens útil y molt perjudicial. Per això voldriem veurer als nostres paysans y sobre tot á les noyes de la terra complaures en diversions y exercicis mes apropósit al carácter especial que en nosaltres predomina.

* * *

Dies passats se ballaren sardanes en la hermosa y molt simpática festa que's celebrá en lo barri de Sant Domingo, que per cert foren molt concorregudes, aixís com també á la plassa de la Corona, y sntre les mes belles apuntarem «El Plany», d'en Serra; «Cel Estrellat» del mestre Rigau; «Amor entre flors», del jove compositor y musich de la cobla d'en Sendra l'Estela, y «Nit d'amor», d'en Morera y altres.

Aixís passa en les sardanes diferent d'altres balls, que'l poble sens donarsen compte, manté en tota festa, sa expressió sincera y verament artística. essent les sardanes un ball que ni pera les costums, pera los sentiments, ni pera la salut, será ja may perjudicial ni nociu.

* * *

Heusaquí que nosaltres sabiem y fins avuy no'ns cab l' honor de poguer afirmar que'l company nostre en Pere Maspons, jove formal, concentrat y reflexiu, ab molts ayres de suficiencia y somament actiu, que s'embarcá temps pessats cap á Guayaquil, per treballar al instant per compte propi, s'hi ha donat á coneixer de aital manera, que ha arrivat á representar el molt honrós cárrech de Secretari de la Societat Espanyola de Beneficencia y Socors Mutuus, qual President es lo molt digne senyor Cónsul d'Espanya á Guayaquil, M. P. Janer, aixís es que ab tota la simpatía que'ns mereix, tributem aquest elogi y de tot cor li desitjem mentres hi siga gloria y profit y un retorn que nosaltres desitjariem ben proper y ditxós.

Imprempta de Francisco Cucurella, carrer de Corró, 9. — GRANOLLERS.

Llevor, 16/8/1908, p. 10 / Col·lecció de premsa i butlletins / Arxiu Municipal de Granollers

MOSAICOS ESCOFET & C
en C
Barcelona

IMPREMPTA
DE
FRANCISCO CUCURELLA
Carrer de Corró, 9. - GRANOLLERS
Impresos de totas menas - Especialitat en trevalls pera'l comers

BANCO HISPALICIO DE ESPAÑA
SEGUROS VIDA
DELEGACIÓN EN ESTE PARTIDO:
Carlos Quimerá
PLAZA DE LA CORONA, 5
GRANOLLERS

Llevor, 16/8/1908, p. 11 / Col·lecció de premsa i butlletins / Arxiu Municipal de Granollers

EBANISTERÍA MODERNA

DE JERÓNIMO SORS

Especialidad en la solidez de la construcción y baratura de precios.—Se hallan muebles de lujo y de todas clases.

CALLE DE LA PALMA, 26.—GRANOLLERS

TALLER DE MARMOLISTERÍA Y ESCULTURA DE PIEDRA

DE

ANICETO VERDÚ

CALLE DE PRIM, 98.—GRANOLLERS

ESPECIALIDAD EN LÁPIDAS MORTUORIAS

Objetos de escritorio, sellos de goma, impresiones y encuadernaciones

— DE —

JOSÉ XIRAU

CALLE DE SAN ROQUE, 1

GRANOLLERS

Acaba de completarse una extensa colección de vistas de esta localidad en tarjetas postales al bromuro.

OBRA NOVA

LLARS APAGADAS

DRAMA D' EN

J. VIDAL Y JUMBERT

Preu: 2 pessetas — De venta: Feliu Estaper, Sumeras, 2

Llevor, 16/8/1908, p. 12 / Col·lecció de premsa i butlletins / Arxiu Municipal de Granollers